

**[Bonnichsen.]**

denne Form for Pengegave, undtagen hvor der er Tale om Godtgørelse for Deportation til Tyskland, i hvilke Tilfælde der ikke er noget Minimum. Derimod er jeg ikke helt enig med den højtærede Minister i Motivering, naar han siger, at Frihedsberøvelsen skal have været af en vis alvorligere Art. Det kan den jo nemlig godt have været, selv om den fængslede kun har siddet nogle Uger i Vestre Fængsel. Alene det midt om Natten at blive vækket og slæbt i Fængsel og vide, at hvis man forsøger at flygte, bliver der skudt paa en, og saa sidde i Fængsel uden Lov og Dom, maaske ogsaa uden Forhør og uden at vide, hvilken Skæbne der er tiltænkt en, kan vel nok siges at være en Hændelse af en vis alvorligere Art, i hvert Fald tror jeg, at den fængslede Hustru og Børn har følt det saaledes. Alene det, at enhver, der har været deporteret til Tyskland, ligegyldig for hvor kort Tid det har været, faar denne Gave, forstaar jeg saaledes, at det egentlig ikke er Varigheden der bestemmer, hvor alvorlig man vil opfatte Frihedsberøvelsen — den højtærede Minister var jo heller ikke inde paa dette Spørgsmaal i Dag. Men alt dette er for saa vidt Bagateller og ikke afgørende, idet jeg er absolut enig med den højtærede Minister i hans Konklusion. Jeg har blot villet understrege dette.

Og saa gaar vi altsaa til Vedtagelse af dette Lovforslag, der jo, selv om det er Penge det drejer sig om — det maa vi indømme —, ikke løber op til større Beløb, end at det danske Folk med Glæde vil ofre det. Vi er med Rette stolte over den Ungdom, de Mænd og de Kvinder, som under de farligste og mest ugunstige Vilkaar gik ind i Kampen mod en overmægtig Fjende for deres Lands Befrielse. Derfor hædrer vi dem ved Vedtagelsen af dette Lovforslag, som det er mig en Glæde paa mit Partis Vegne at anbefale til Vedtagelse.

**P. N. Petersen (Røjle):** Det er en Selvfølge, at der skal gennemføres en Lovgivning som den, der her er Tale om, da Samfundet har en Forpligtelse over for dem, der paa forskellig Vis ydede en Indsats og ofrede Liv og Førlighed for vort Land, for vort Folk, i de svære Aar, vi nu har gennemlevet. Jeg har ved tidligere Lejligheder omtalt Betydningen af denne Indsats, ogsaa i dette høje Ting, og skal derfor ikke gentage det. Det glæder mig, at Regeringen og Lovgivningsmagten gennem denne Lovgivning faar Lejlighed til at yde Modstandsbevægelsen den Anerkendelse, som den ganske simpelt har Krav paa, og som de Fejlgreb, der unæg-

telig er begaaet, ikke maa forringe i nogen Maade. Men vi er jo alle Mennesker og derfor heller ikke ufejlbarlige. Det synes Centraladministrationen ogsaa at have et vaagent Øje for, da den i mangfoldige Tilfælde har vist særdeles stor Langmodighed over for de Overgreb, der har fundet Sted fra Frihedsbevægelsens Side.

Jeg skal ikke nægte, at jeg maa give det høje Folketing Ret i, at den højtærede Minister kunde have været mere heldig med Affattelsen af Iste Kapitel i Lovforslaget, hvor der var draget Skel mellem de forskellige Kategorier af Befolkningen. Det minder mig om den nu forlængst afdøde, meget fremragende socialdemokratiske Politiker, K. M. Klausen, der lancerede Slagordet: Os og de andre. Det er et Ord, der paa ny er blevet højaktuelt i de sidste Dage. Det ærede Medlem Hr. H. P. Johansen sagde i sin Ordførertale, at Bemærkningerne til det foreliggende Lovforslag nok kunde indbyde til politisk Debat, og det er der noget om. Jeg synes ikke, det er særdeles heldigt, naar det i Bemærkningerne til Lovforslaget hedder, at der er en Gruppe, som i første Række maa komme i Betragtning. Det drejer sig om de Personer, der paa Grundlag af Medlemsskab i eller Tilknytning til det kommunistiske Parti er blevet interneret og derefter for en væsentlig Dels Vedkommende deporteret til Tyskland. Den næste Gruppe, der maa komme i Betragtning, er de øvrige Personer, som af danske Myndigheder er blevet underkastet Frihedsberøvelse af Hensyn til tyske og dermed ligestillede Interesser. Til den sidste Gruppe henregnes de, som af nationale eller politiske Grunde eller fordi de var af fremmed Afstamning, Politifolk eller Grænsegendarmer, er blevet efterstræbt, fængslet eller deporteret til Tyskland.

Jeg vil gerne understrege, saa stærkt som det er mig muligt, at Sorgen og Savnet i Hjemmene kan nage lige stærkt, hvad enten det er den ene, den anden eller den tredje af disse Kategorier der er Tale om, og for dem, det er gaaet ud over, kan Lidelserne være lige umenneskelige. I en Lovgivning som denne bør der ikke være noget, der hedder: Os og de andre. Derfor tjener det Folketinget til Ære, at det har ændret § 1 saa grundigt, at hele den foreslaaede Rangforordning fuldstændig er ophævet. Lykkeligvis er det jo saaledes, at Modstandsbevægelsen stort set er uangribelig, hvorfor den i fuldt Maal fortjener den Anerkendelse, som denne Lov giver Udtryk for. Men Bevægelsen har ogsaa sine Snylttere, meget snævre Kredse, som søger at gøre sig til eet med Modstandsbevægelsen